UN VOLUM TEORETIC NECESAR

Editura „STADION" a publicat o voluminoasă lucrare (480 pag.) intitulată **„Teoria educației fizice și sportului"**, un compendiu indispensabil celor ce se ocupă cu acest domeniu de activitate. Autorul, **I. Șiclovan**, vechi cadru didactic al Institutului de educație fizică și sport din București, **a făcut un lăudabil efort de sistematizare a unei îndelungi experiențe pedagogice, întocmind o operă de valoare teoretică și documentară.**

Uneori, din păcate, părăsind domeniul fundamental pe care și l-a propus, autorul se lasă sedus de demonstrația practică, ce nu își găsea locul aici (vezi, de pildă, finalul cărții). De asemenea, prea adesea, lucrarea este tributară volumului cu titlu similar al lui A. D. Novikov, din 1961, pe care chiar I. Șiclovan l-a prefațat.

COLȚUL GLUMEI

— Multe dintre echipele la care am refuzat să joc sînt mai valoroase decît a noastră.

— Păi de-aceea sînt!

Intre antrenori:

— Ce bine ar fi dacă aș avea în echipă doi-trei jucători ca Popescu.

— Popescu, nulitatea aia?!

— Da!

— Și-ți dorești doi-trei ca el?

— Da, pentru că am zece!

Post-scriptum la „cazul Santana"

Asul tenisului spaniol, mult adulatul Manuel Santana, a reconfirmat, în cadrul unei conferințe de presă, că anul viitor nu va mai juca în „Cupa Davis". Santana a precizat că în noul sezon va evolua numai în competițiile individuale, la o serie de turnee internaționale de anvergură. Totodată, el și-a manifestat intenția de a fi consilierul federației spaniole de tenis, atunci cînd echipa Spaniei va juca în „Cupa Davis" sau va participa la alte întreceri internaționale. „N-am reușit să aduc în țară Salatiera de argint, ca jucător — *spune Manolo*. Dar poate voi contribui la cucerirea ei, ca tehnician".

În același timp, se anunță din Barcelona că noul președinte al federației spaniole de tenis este Pablo Llorens, în vîrstă de 47 de ani, de profesiune chimist. El îl înlocuiește pe marchizul De Cabanes, demisionat în urma conflictului avut cu „supermanuel".

GEAICI — o vedetă cu picioarele pe pămînt

„MI-E TARE FRICĂ PENTRU VIITORUL FOTBALULUI..."

Te uiți la el și nu-ți vine să crezi.

Îl urmărești cu privirea, îl cauți printre oameni și-l găsești acolo unde grupul e mai mare și mai agitat, iar modestia lui — a celei mai mari vedete dintr-un fotbal cu vedete cîte pietre pe drumurile de munte — te surprinde.

Poartă un pantalon negru și o haină în carouri. Un sacou, dintr-alea pe care le afli în orice vitrină a magazinelor din Belgrad, în Kara Burma sau aiurea...

Nu evită pe nimeni, și dă autografe bătrînilor și puștilor deopotrivă, le zîmbește mereu amuzat... Mestecă gumă, și cînd un băiețandru îl roagă ceva — probabil o semnătură — se caută în buzunar, scoate o „lamă" și i-o întinde copilărește... Se fotografiază cu oricine. Semnează pe caietele liceenelor și pe margine de ziar, oriunde, cu litere drepte, rotunde...

Semnează DRAGAN GEAICI...

★ ★ ★

Stăm la hol, la „Astoria", E marți seara, înainte de meci. Lume multă, zeci de turiști belgrădeni. Fum. Cafele.

Dușan Bugarin, simpaticul artist al operetei bucureștene, utist pînă în măduva oaselor, venit la Arad să vadă... minunea — „care faci pariu cu mine pe zece halbe că U.T.A. merge la prelungiri ?!" —, traduce absent, între mine și Geaici.

E zece și jumătate noaptea și Geaici nici n-are de gînd să doarmă...

— Nu m-am culcat pînă acum pentru că nu mi-e somn. La 12 e stingerea oficială. Pînă atunci, fiecare face ce vrea...

— La miezul nopții?! Nu-i tîrziu?

— Niciodată nu mă culc mai devreme. Opt ore de stat în pat sînt suficiente la vîrsta mea. Cred că fotbalul refuză excesele, dar nu invită neapărat la ascetism. Eu, cel puțin, mănînc, beau și dorm ca orice om normal, care vrea să fie sănătos, care se ferește de abuzuri.

— Cum te simți în postură de vedetă?

— Dacă n-aș răspunde *bine*, aș minți. M-am obișnuit să nu pot merge pe stradă singur și asta îmi place. Iubesc oamenii, îmi place apropierea lor. Tatăl meu, țăran simplu din satul Ub, m-a învățat devreme să-i prețuiesc, să-i ascult să-i accept...

— Spune-mi, ce crezi despre un fotbalist de geniu? Ce crezi despre tine însuți?

Dușan Bugarin traduce. Geaici zîmbește cu vinovăție:

— Cred că e mai iubit de societate decît un doctor de geniu, dar mai puțin util ei.. La urma-urmei, fotbalul e un joc. Cine-l ia prea în serios e pierdut! Și nenorocirea e că mulți fac din fotbal începutul și sfîrșitul lumii!

— Ești sceptic?

— Nicidecum. Mi-e tare frică, însă, pentru viitorul fotbalului așa cum mi-e frică de un fundaș care mă lovește peste picioare de 30 de ori într-un meci. Fotbalul devine tot mai mult o industrie, subordonată ideii de spectacol. Oamenii plătesc ca la teatru, ca la teatru vor să vadă... Aici intervine încrîncenarea de pe teren, legată de interese materiale, de profit. Acesta este, cu sau fără voia noastră, sensul evoluției fotbalului... Un lucru e cert: siguranța pe teren va fi tot mai mică. Accidentele vor fi tot mai multe! De-asta mi-e frică...

— Te gîndești la Riva?

— Mă gîndesc la mine!

★

...Au trecut cinci minute de cînd Steaua roșie a învins U.T.A. și la Arad.

Geaici e gata îmbrăcat pentru că în ultimele 10 minute a părăsit gazonul, cu o întindere musculară, întins pe targă. Afară, zeci de belgrădeni își așteaptă idolul, speriați de bănuitul accident, cu fețele îngrijorate. Un cor uriaș intonează solemn, bisericesc: „Gea-ia, Gea-ia..."

Dragan schioapătă. Ne vede. Ridică din umeri.

— Asta e. Deocamdată nu puteți mai mult! Vă urez noroc la Cardiff.

Pleacă încet, cu un mers caraghios, legănat. De dincolo de porți, răzbate un nou val: „Gea-ia, Gea-ia"...

Ovidiu IOANIȚOAIA

Reflecții fotbalistice

● *Omogenizarea echipei se încheie odată cu perioada de pregătire. Totuși, după jocul unor formații, ai impresia că nu a început... campionatul!*

● *Antrenorii trebuie să efectueze schimbări în timpul jocului urmărind o idee tactică — altminteri, nu face decît... înlocuiri!*

● *Echipelor care au luat un start slab și nu mai au șanse de recuperare, la sosire li se va da... plecarea...*

Între două mutări...

● Remiza este de multă vreme noțiunea care frămîntă cel mai mult universul tablei cu patrate albe și negre. Pornind de la ideea că avantajul primei mutări este foarte mic, **Capablanca** preconiza, acum 50 de ani, moartea șahului prin remiză. La o jumătate de secol după sumbra sa previziune, acest joc traversează una din cele mai înfloritoare perioade de creație din istoria sa milenară. **Lasker** a definit remiza drept un rău necesar. Ca și căsătoria... **Flohr** spunea că două remize echivalează cu un punct cîștigat. **Alehin**, în replică, socotea două egalități un punct pierdut. Sînt remize și remize. De la unele, după 50—60 de mutări, plecăm epuizați ca după un maraton. Altele, în 10—12 mutări, ne lasă în suflet senzația tristă a neputinței.

● Bineînțeles, această finală, la care asistăm, nu ne putea scuti de remize. Pînă acum, în 16 runde, au fost înscrise pe tabela de turneu 79 de „jumătăți" din 156 de întîlniri terminate. Peste 50 la sută! În vreo trei partide, adversarii — deși aveau albele — i-au propus remiză lui **Ciocâltea**... înainte de joc. Campionul a refuzat, dialogul decurgînd cam în felul următor:

— **Vrei remiză?**

— **Nu!**

— **Probabil vrei să cîștigi?**

— **Nu!**

— **Nu cumva vrei să pierzi?**

— **Nu!**

— **Dar ce vrei?**

— **Vreau să joc!...**

● Cele mai puține remize (3) a făcut pînă acum **Paul Joița**. Explicația ne-a dat-o chiar virtuozul problemist:

— **Particip la finală pe concediul meu de odihnă. Am venit să joc șah!...**

● **Reicher, Pavlov și Mozes** au reușit, la un loc, 38 de remize (!) din 48 de partide. Dar, ar spune cineva, și Fischer face uneori remiză. Numai că Fischer cînd nu remizează, cîștigă!...

● Acum 100 de ani, exista o clauză de regulament potrivit căreia partidele încheiate la egalitate trebuiau să fie rejucate. Dacă un asemenea principiu s-ar aplica și astăzi, multe turnee de șah nu s-ar termina niciodată.

● Așa cum evoluează finala din acest an (a 34-a din istoria campionatelor României) promite o egalitate pe primele locuri și un meci de baraj pentru desemnarea învingătorului.

Din 1949 încoace, finalele nedecise au fost frecvente, necesitînd de nouă ori întreceri suplimentare pentru atribuirea titlului. Astfel: **în 1949: Erdely — Szabo 3—0, 1950: Alexandrescu — Flondor 2—2 (amîndoi au fost declarați campioni), 1952: Ciocâltea — Troianescu 2½—½, 1953: Bălănel a cîștigat meciul turneu cu Troianescu și Voiculescu, 1955: Bălănel — Ciocâltea 3—1, 1957: Troianescu — Günsberger 2—0, 1959: Ciocâltea — Mititelu 3—1, 1962: Gheorghiu — Günsberger 3½—½, 1969: Ciocâltea — Szabo 2½—1½.** Să vedem ce ne rezervă ziua de luni.

● Veteranul campionatelor este maestrul **Emanuel Reicher**, care participă la a 20-a finală din cariera sa. **Ciocâltea** are una mai puțin, dar în schimb a fost de patru ori campion al țării.

● O singură dată un debutant în finală a reușit să cîștige titlul: Florin Gheorghiu în 1960, cînd avea 16 ani. Istoria ar putea-o repeta acum Mihai Ghinda aflat — după 16 runde — în plină luptă pentru titlu. Ghinda are 21 de ani.

● Printre cei mai fideli spectatori ai finalei se numără acad. prof. GHEORGHE MIHOC, directorul Institutului de statistică matematică al Academiei. Savant de renume mondial, Gh. Mihoc a fost un șahist puternic, participînd, cu vreo 25 de ani în urmă, la concursuri naționale și competiții pe echipe. El a deținut și funcția de președinte al Federației române de șah.

● Mihai Ghinda, revelația acestui turneu ne mărturisea, între două mutări, că pe lîngă șah, marea sa pasiune sînt romanele polițiste. **„În ele, sfîrșitul este tot atît de imprevizibil ca și într-o partidă"...**

● Recordul de spectatori plătitori s-a înregistrat la partida Gheorghiu — Ciocâltea. Au fost vîndute... 149 de bilete.

V. Ch.

ÎN 4 RÎNDURI

După acel 2—17 realizat de echipele noastre, în turul al doilea al competițiilor europene.

Ne pun băieții iar pe gînduri!
Acas'la ei, ca și-n afară,
Atîtea goluri încasară,
Că nu încap în... patru rînduri!

AL. CLENCIU

Varietăți

Antrenorul echipei Dinamo Zagreb, Zlatko Ceaikovski, primește zilnic atît de multe scrisori, încît, normal, nu ajunge să le citească pe toate. Așa se face că n-a participat la jubileul fostei lui echipe, PARTIZAN Belgrad, care-și serba într-un cadru festiv 25 de ani de la înființare. Scrisoarea cu invitația nu fusese deschisă...

PESTE 2000 SPECTATORI LA UN CONCURS DE KARTING

Comisia națională de specialitate din cadrul Federației Române de Modelism, în colaborare cu Consiliul județean Sibiu al Organizației Pionierilor, a organizat în orașul de pe Cibin un reușit concurs de karting, la care au luat parte pionieri din șapte județe ale țării. Peste două mii de spectatori au asistat, timp de trei ore, la întreceri pasionante, încheiate cu victoria pionierului Constantin Nedelcu, *elev în clasa a 8-a a școlii nr. 5 din Brașov. Locurile II și III în clasamentul individual au revenit lui* Adrian Beu *și* Petru Sandru, *ambii din* Sibiu.

Pe echipe a cîștigat reprezentativa județului Brașov, *urmată de cele din* Sibiu, Alba, Mediaș *și* Covasna.

În fotografie: un aspect din concurs.

O-RING ÎN PĂDUREA FĂGET

O-RING se adresează tuturor vîrstelor, de la acești școlari și pînă la „veteranii" care au trecut de 50 de ani

Un asemenea nume — O-RING — care te duce cu gîndul mai degrabă la o formație de muzică ușoară, grupează, de fapt, zeci și zeci de mii de amatori de orientare turistică din Suedia, una din țările cu veche tradiție în acest sport ce-i mînă pe oameni în aer liber, dincolo de perimetrul orașelor, în decorul reconfortant al pădurilor, pentru întreceri care cer nu numai viteză și rezistență fizică dar și atenție, gîndire promptă și precisă.

Una dintre cele mai celebre grupări O-RING ființează la vreo 150 km de Stockholm, cuprinzînd mai mulți campioni ai Suediei și cîțiva medaliați la cele trei ediții disputate pînă acum ale campionatelor mondiale. Acești sportivi nu se mulțumesc, însă, doar cu acumularea victoriilor și a trofeelor. Nu se mulțumesc nici cu inițierea prietenilor sau a propriilor lor copii în citirea hărții, în folosirea busolei. Ei consideră că au datoria de a face prozeliți oriunde se duc și nu o dată caută să se ducă în țări unde orientarea turistică este mai puțin dezvoltată, mai puțin cunoscută.

Aflîndu-se în Ungaria unde au participat la un concurs internațional, membrii acestei grupări de campioni au primit o invitație de la orientariștii de la Metalul, Voința și Clujeana. Erau rugați să facă o „escală" de două zile în acest oraș și nu au ezitat nici o clipă să dea curs invitației.

După cum ne-a explicat conducătorul grupului, P. O. BENGTSSON, sportivii suedezi întreprind, an de an, cîte un turneu în străinătate, vizînd în special țările unde orientarea turistică se află la primii pași.

La capătul celor două zile de antrenament în comun cu orientariștii noștri, efectuat în pădurea Făget, i-am rugat pe oaspeții scandinavi să ne spună ce impresii au cules cu prilejul acestei prime vizite în România.

„Relieful și pădurile fac din țara dv nu numai o mare atracție turistică dar și un teren foarte propice pentru practicarea pe scară largă a orientării", ne-a spus *P. O Bengtsson.*

„Pe mine m-au surprins în modul cel mai plăcut hărțile realizate la dv. Ele depășesc nivelul hărților întîlnite în alte țări europene și se ridică la valoarea celor obișnuite în Scandinavia" — a remarcat ANDERS SELLGREN, unul din componenții de bază al grupului. Această apreciere deosebit de măgulitoare a fost generată de iscusința și extrema exigență a autorilor hărții: *A. Varga, N. Szalay, St. Kiss și G. Török.*

Vice-campioana Suediei, BRIGITTE IOHANSSON, ne-a vorbit despre comportarea orientariștilor români: *„Fără exagerare, consider că sportivii români au calități pentru acest gen de întrecere. Ei se prezintă bine și ca pregătire fizică și ca nivel tehnic, ceea ce constituie premise temeinice pentru o bună comportare în competiții internaționale. Trebuie să atrag, totuși, atenția că unii se simt tentați să colaboreze sau să se țină pe urmele unui concurent mai bun, în loc să caute alte variante pentru parcurgerea traseului".*

Referindu-se la programul său de pregătire, *Brigitte Johansson* ne-a mărturisit: *„În general, fac cîte două ore de alergare în patru zile din cursul săptămînii, iar duminica alerg patru ore. Cît timp durează zăpada, fac lungi curse pe schi (25—30 km) în același ritm săptămînal și iau parte la nenumărate concursuri de pregătire".*

În încheierea discuției noastre sportivii suedezi și-au manifestat dorința de a strînge relațiile cu sportivii români și și-au exprimat speranța că, în curînd, Federația română se va afilia la forul internațional de specialitate, ceea ce ar facilita intrarea orientariștilor noștri în arena marilor competiții.

Nușa DEMIAN

LUMEA RECORDURILOR

CELE MAI SCUMPE...

Sînt fără îndoială și acestea, recorduri ale secolului nostru: cele mai scumpe filme, vedete, automobile, tablouri de artă. Vedete sportive. Jocuri olimpice.

A 7-a artă se dovedește nu numai cea mai populară artă, dar foarte adeseori și cea mai scumpă.

În timpurile noastre, dintre filmele pentru care a fost nevoie de mulți bani (montare, interpreți, figuranți, locuri de filmare), trebuie să amintim **„Ulise"**, **„Spartacus"** și **„Vikingii"**, filmele istorice ale cinematografiei sovietice (**„Amiralul Ușakov"**, **„Petru I"**, **„Război și pace"**). În sfîrșit, se pare, unul din cele mai scumpe filme făcute cîndva rămîne **„Cleopatra"**.

La noi, o deosebită concentrare de eforturi actoricești și materiale au cerut filmele, cu mii de figuranți, **„Dacii"**, **„Columna lui Traian"** și recent, **„Mihai Viteazul"**.

Filmele, vizionate de milioane de spectatori au posibilitatea să-și amortizeze milioanele cheltuite. Dar să nu uităm: nu totdeauna cele mai scumpe filme sînt și cele mai valoroase.

Se pare că totdeauna tablourile de artă au fost în mare prețuire, ele constituind adevărate ispite și aprigă dispută pentru colecționari pricepuți, snobi sau mercantili. Aceasta ca să nu mai numim și pe hoții de tablouri...

Se întîmplă adeseori ca lucrări socotite fără valoare în timpul vieții artiștilor (**Gauguin, Van Gogh, Manet**) să devină în timp lucrări cotate excepțional, la sume neverosimil de ridicate. Valoarea, deci, străbate secolele, neînțelegerile, opacitatea. **„Straja de noapte"** a lui **Rembrandt**, care a nemulțumit atît de mult personajele acestei pînze, este astăzi evaluată la suma de 80 DE MILIOANE DE MĂRCI (datele sînt luate după revista germană „Welt am Sonntag").

La un preț foarte ridicat este apreciată capodopera lui Leonardo da Vinci, „Gioconda". Dar cea mai mare sumă care s-a acordat vreodată unei lucrări de artă fiind cele 22 DE MILIOANE DE MĂRCI cît s-a primit pentru portretul „Ginevra Benci", tot de Leonardo.

Dintre artiștii în viață, opera la cea mai ridicată cotă este „Mama și copilul" de Picasso, lucrare vîndută la New York cu 2 milioane mărci.

De la tablouri de artă la automobile nu este o trecere prea potrivită, dar oamenii secolului nostru nu mai au aceste complexe, mai ales cînd au bani mulți.

Cele mai rapide și scumpe mașini — autoturisme — sînt Jaguar (240 km pe oră), Ferrari (245 km), Porsche (280 km), Lamborghini Niura (290 km). Recent, la Paris, la salonul internațional de automobilism, UN MERCEDES 700, CU FRIGIDER, TELEFON, TELEVIZIUNE ȘI PESTE 200 KM PE ORĂ, NU COSTA MAI PUȚIN DE... 50 000 DE DOLARI!

Una din cele mai scumpe clădiri din lume va fi Opera din Sydney (Australia), care va fi gata în 1975 și va costa suma „modestă" de 50 MILIOANE DOLARI.

Și acum, vedetele sportive. Una din cele mai scumpe rămîne, desigur, poate chiar din toate timpurile, Pele, fotbalistul care a participat la trei campionate mondiale și care a marcat peste o mie de goluri. Apoi, Luigi Riva, cel mai mare jucător de azi al Italiei, Gerd Müller care a primit recent distincția „Gheata de aur" pentru cea mai bună comportare fotbalistică europeană în 1970.

În fotbalul englez, vedetele sînt vîndute la sume fabuloase (Wright, Bobby Charlton, George Best), dar amorul propriu și conservatorismul britanic n-au vrut să facă în acest an un transfer mai mult decît atrăgător, refuzînd plecarea portarului Gordon Banks la un club brazilian care oferise suma de 600 000 DE DOLARI.

Și pentru că se apropie Münchenul, poate este interesant de știut la ce sumă se vor ridica cheltuielile de organizare ale celei de a XX-a Olimpiade. Față de Mexico, care a cheltuit sume imense pentru stadioane și fastuoase serbări, J.O. de la München vor costa și mai mult: 1 MILIARD DE MĂRCI VEST-GERMANE.

E-adevărat că orice lucru în acest univers costă (planul Apollo, avionul Concorde, TU sau Boeing, marile construcții, noile orașe), dar cele mai scumpe lucruri ar trebui să fie acelea care aduc omenirii cele mai utile și plăcute bucurii. Și poate că într-o zi, apropiată, omul va gîndi așa și va ști să-și folosească energia și banii numai pentru lucruri de preț.

Virgil LUDU

RĂSPUNDE *Ion Poștașu*

ION NEDELCU, BACĂU. Cum, de multe ori, rezultatul de pe tabela de marcaj nu exprimă fidel desfășurarea jocului și meritele celor două echipe, se poate ivi situația în care totalul notelor primite de echipa învinsă să fie mai mare decît cel realizat de formația învingătoare. Măcar cu atît să se aleagă: cu note bune în ziar! În cazul la care vă referiți, însă, evident, „cîntarul" a fost puțin... defect. Se mai întîmplă!

V. LAZĂREANU, GALAȚI. **„Vă trimit alăturat patru catrene, dacă se pot numi așa".** Nici cu cea mai mare bunăvoință!

AUREL TOPOS, BRAȘOV. Presupunerea dv. corespunde realității: Gheorghe Nertea, cronicarul revistei „Fotbal", este fosta aripă stîngă a echipelor C.C.A. și Jiul, ca să mă refer numai la formațiile de divizia A. De altfel, în presa sportivă, mai activează încă doi foști fotbaliști de performanță: Mihai Ionescu, alt redactor al revistei „Fotbal", care a jucat, un timp, la C.C.A., și colaboratorul nostru, Dragoș Cojocaru, fostul fundaș dreapta al aceleiași echipe. În schimb, nici un cronicar n-a devenit fotbalist. Probabil că e mai dificil!

ION SPĂTĂCEANU, BRAȘOV. Constantin Goleac, mijlocașul formației Politehnica Iași, a fost legitimat la atîtea echipe, încît nu e de mirare că a ajuns și la... Jiul Petroșani. Acolo a jucat în primăvara anului 1968. În toamnă, a trecut la Politehnica. Surprinzător este faptul că, fiind născut la Pitești (28 martie 1945), n-a jucat și la o echipă din acest oraș. Dar, e tînăr. Mai are încă timp!

I. GHINESCU, BOTENI. Muza dv. intră în acțiune cam tîrziu, ceea ce face ca unele din epigramele trimise să-și piardă unul din elementele de susținere: actualitatea. Să vedem, totuși, în calitate de susținător al echipei F.C. Argeș, ce catren v-a inspirat rezultatul meciului Jiul — F.C. Argeș, unde, după cum se știe, cele trei goluri au fost realizate de... Vlad (autogol), Țurcan și Libardi (foști argeșeni, ca de altfel și actualul antrenor al Jiului, Ion Bălănescu).

Nu-mi pare rău că ne-au învins.
Au fost mai buni petroșenenii.
Dar pur și simplu sînt surprins,
Că ne-au bătut... tot argeșenii!

GHEORGHE SZONDY, LUGOJ. Mulțumim. Vom folosi fotografia cu primul prilej.

CONSTANTIN TUTA, HUNEDOARA. V-aș putea da și în cadrul acestei rubrici datele solicitate cu privire la fostul boxer Gogea Mitu, dar mă gîndesc că v-ar interesa mai mult să le întîlniți — pe acestea și multe altele — în cadrul unui material mai amplu, pe care îl vom publica în curînd. Mulțumiți-vă, deocamdată vă comunicăm înălțimea: 2,35 metri!

M. BERECHET, PITEȘTI. Fotografia pe care ne-ați trimis-o — un meci de fotbal disputat la Pitești, în anul 1935, între Sporting Club și luptătorii unui circ venit în acest oraș — are o mare valoare documentară. Ne-am și amuzat, identificînd un fotbalist de cel puțin... 120 de kilograme. Din păcate, reprodusă în ziar, imaginea și-ar pierde în mare măsură claritatea. Cu asentimentul dv., am păstrat, deci, fotografia pentru Muzeul național al sporturilor.

EMIL SOMO, OȚELUL ROȘU. După cum văd, aveți motive puternice să contestați paternitatea spadasinului polonez Stryzewski, cînd e vorba de „noul sport" RIMGO. Dv precizați că nu e nou de loc, că l-ați practicat chiar dv. în urmă cu 25 de ani, la Lugoj, pe „Insula Timișului", alternînd baia cu acest joc „într-adevăr epuizant". De nimic nu mai poți fi sigur, în materie de descoperiri! Întotdeauna apar noi dovezi care arată că, de fapt, totul era cunoscut dinainte. Pînă și Cristofor Columb se află în această situație. Cică altul ar fi descoperit America!

Ilustrații: N. CLAUDIU